

OCTAVVS

LIBER HÆC

habet.

Cum qua præsuppositione facere oportet habitabilis nostræ diuisionem per tabulas.

Quænā ad unamquāq; tabulam describere conuenit.

Expositio omnium descriptionum, quibus continentur Europæ tabulæ decem, regiōes triginta quatuor, ciuitates centum & decem & octo.

Aphricæ tabulæ quatuor, regiones duodecim, ciuitates quadraginta duæ. Asiæ magnæ tabulæ duodecim, regiones quadraginta octo. Ciuitates centum & nonaginta, ita ut tabulæ orbis fiant 26 regiones 64 ciuitates 350.

Cum qua præsuppo-

SITIONE FACE

re oportet habitabilis no-

stræ diuisionem ad

tabulas.

CAPVT I.

QUE igitur ad enarrationem Geographicā in mediū adducere oportebat, tā ex frequentiori diligentia eorū, qui regiones nostras agnitas paragarūt, q̄ ad faciliore simul & magis peculiarē descriptionū agressionē, sufficienter se habere arbitror. Nunc uerō iuxta modū eorum qui ante nos fuerunt, tanq̄ summarie addendū erit, per quēnam loca in designatione unusquisq; qui notari debet parallelus seu meridianus scribendus sit, ne ridiculum fiat, si omnia simpliciter loca, ac ea quoq; quæ haud quaquam in expositos incidunt circulos, adjacentes habeant situs parallelorū & meridianorum per ipsos descriptorum.

Postq̄ competēs quædā discriptio habitabilis totius facta est, ut in una cōprehēsa tabula, sub uisum nostrū cadat: consequens est ut summarie, siendas exponamus descriptiones, si generalem illam in plures diuidere uelimus tabulas,

quo loca cuncta peragrata, cū lucidiori cōmensuratione ordinari queant. Etenim cum in uniuersa descriptione necessarium sit, quod rationes partium orbis inter se conseruentur, ut quædā propter frequentiam locorum ordinandorum dilatentur, alia autem propter defectum inscribendorū contrahantur, quod pleriq; obmittentes, multa quidē in tabulis ipsis puertere coacti sunt, tam in mensuris regionum, q̄ figuris, tāq; haud quaquā ab historia recte deducti, quemadmodum ij, qui maximam tabulæ partem Europæ attribuerunt, tam secundum longitudinem q̄ latitudinem, propter frequentiam & uarietatem locorum imponendorum. Asiæ autē secundum longitudinē nimīū reliquerunt spaciū. Lybyæ uerō secundū latitudinem propter contrarium, etenim ob causam hanc, Indicum pelagus, post Taprobanem ad septentriones conuertunt, cū ipsis tabula obstaret, quo minus ad solis ortum progredi possent, nihilq; tale haberēt, quod ex contrario super Scythia, Boreæ subiecta describere possent, rursusq; occidentalem oceanum ad ortum uerterunt, obstante eis tabula: ad distātiā meridianā, quum nihil ibi seu interioris Libyæ aut Indiæ uastitas contineret, quod occidentali littori propter locorum frequentiam opponi posset.

Quapropter tales, cum terram uniuersam oceanocingerent, a conscribendis erroribus inciperet uisi sunt, historiamq; ad impossibilia detorse runt. Nos uerō in diuisione tabulæ præfatū errorem euitare poterimus, si diuisiones ita fecerimus, ut regiōes frequentiores, aut solæ sint, aut cū paucis tabulā sortiātur, secundum maiores circulorū distantias. In frequentiores uerō, & quæ non adeo multa intercipiunt toræ, cū pluribus similibus, sub una cōprehendātur tabula, in minoribus circulorū distātijs. Haud enim necesse est, ut omnes tabulæ inuicē sint cōmensuratae, sed solum ut in singulis inuicē cōseruetur ratio quēadmodū cū caput solū depingimus, solum quæ capitis sunt, aut quū manū solum, quæ manus sunt solū. Nō enim quæ capitis sunt cū manu iungimus, nisi cū sub una figura totum facimus hominē. Quemadmodū enim nil impedit totū, nōnunq; augere, nonnunq; uerō minuere, ita nil impedimēto erit, ex partibus, cū per se cōstant, quædā ob cōpacitatem supponendarum tabularū augere, quædam uerō minuere. Nec multum a ueritate aberit, quēadmodū in principio compositionis præfati sumus, si lineas rectas, pro circulis incidentibus per partes tabularū inscribamus, lineas etiā meridianas haud quaquā inclinatas, sed illas inuicem æque distantes, quāuis enim uniuersi habitabilis, tā latitudinis, q̄ longitudinis termini, secundum magnas sumpti